

РЕШЕНИЕ

№ 3448

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 07.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **4351** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

М. Р. Г. не е доволна от решение № ПИ 57/ 11.04.2011 г. на директора на ТД на Н. С., с което е оставена без уважение жалбата й срещу действие на публичен изпълнител при ТД на Н. С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” по изп. дело № 20766/ 2003 г., обективизирано в писмо изх. № 20766/2003/000003/ 25.03.2011 г.

Според подателя на оспорването изводите на решаващия орган, че задълженията по решение от 03.10.2001 г. по гр. дело № 523/ 2001 г. на САС и по гр. дело № 33/ 1999 г. на СГС; както и по гр. дело № 5403/ 2004 г. на СРС не са погасени по давност, не са съобразени с регламентацията на института. Искането до съда е за отмяна на акта, като на публичния изпълнител бъде указано да отпише задълженията на оспорващата като погасени по давност и за присъждане на разноски.

Ответникът – Д. на ТД на Н. С., чрез представител по пълномощие, поддържа становище за неоснователност на жалбата по съображения, че към датата на издаване на решение № ПИ 57/ 11.04.2011 г. не е изтекла абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

От фактическа страна се установява:

На 01.12.2003 г. по гр. дело № 33/ 1999 г. на СГС, VII брачен състав е издаден изпълнителен лист въз основа на решение от 03.10.2001г. по гр. дело № 523/ 2001 г. на САС /и гр. дело № 33/ 1999 г. н СГС/, с който М. /М Р. Р. /Г. е осъдена да заплати по сметката на С апелативен съд сумата 15 лв държавна такса, както и 10 лв разноски. Върху изпълнителния лист е положен печат на закритата понастоящем АДВ – МФ, РД С. вх. № С 1001 100 59859/ 12.12.2003 г. и д 20766. На 03.01.2006 г. от СРС, 41 състав по гр. дело № 5403/ 2004 г. е издаден изпълнителен лист, с който жалбоподателката, В К Г, М К К и Е Т К са осъдени да заплатят по сметката СРС държавна такса по исковата молба в размер на 583,66 лв и 3 лв за издаване на изпълнителен лист. Съдебният акт, въз основа на който е издаден изпълнителният лист, е влязъл в сила на 28.07.2005 г. Върху изпълнителния лист е обозначено постъпването му по цитираното по – горе изпълнително дело на 08.02.2006 г.

На 31.01.2011 г. публичният изпълнител отправил до Г. съобщение за доброволно изпълнение, в което са конкретизирани сумите по цитираните изпълнителни листове и дължимите върху тях лихви. В преписката липсват данни кога оспорващата е узнала съдържането на съобщението, но с възражение от 22.02.2011 г. е поискала отписване на посочените в съобщението вземания поради погасяването им по давност.

С писмо от 25.03.2011 г. публичният изпълнител уведомил Г., че с образуването на изпълнително дело през 2003 г. давността, започнала да тече на 01.01.2002 г. за първото задължение, е спряла да тече поради наличието на висящ изпълнителен процес, в който смисъл е Постановление № 3 от 18.11.1980г. по гр. дело № 3/ 1980 г. на Пленум на ВС/. Поради това абсолютната давност изтича на 31.12.2011 г. Същите доводи се отнасят по отношение на задължението по втория изпълнителен лист. Писмото е получено на 25.03.2011 г. На 31.03.2011 г. е депозирана жалбата, по която ответникът се е произнесъл с решение № ПИ 57/ 2011 г., съобщено на Г. чрез пълномощника ѝ на 09.05.2011 г. Оспорването, по което е образувано делото, е депозирано на 13.05.2011 г. и следователно е допустимо.

Спорът по делото е правен и се свежда в преценката на въпроса погасени ли са по давност установените със съдебни актове вземания, за които са издадени изпълнителните листове по гр. дело № 33/ 1999 г. на СГС, VII брачен състав въз основа на решение от 03.10.2001г. по гр. дело № 523/ 2001 г. на САС /и гр. дело № 33/ 1999 г. на СГС/ и по гр. дело № 5403/ 2004 г. на СРС, 41 състав.

Задължението за внасяне на разноски по гр. дело № 33/ 99 г. на СГС и № 523/ 01 г. на САС, респ. на държавна такса по искова молба по гр. дело № 5403/ 2004 г. на СРС, 41 състав, е възникнало в деня, следващ датата на влизане в сила на съдебните актове. В първия случай той не е посочен в изпълнителния лист, но не се спори, че се касае за 2001 г., а във втория датата на влизане в сила е 28.07.2005 г. Следователно началният момент на давността в първата хипотеза е 01.01.2002 г., а във втората - 01.01.2006г.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от отменения ДПК, публичните вземания се погасяват с

изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. А. 2 от цит. разп. предвижда, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл.152 и 153. Разпоредбата е възпроизведена с нормата на чл. 171 от ДОПК.

Погасителната давност е право на длъжника да погаси с волеизявление пред компетентен държавен орган за защита правото на иск или правото на принудително изпълнение поради това, че то не е упражнено в определен от закона срок от време. Спиране на давностния срок представлява настъпване на такова обстоятелство, определено в закон, след което давностният срок престава да бъде правно значим, но текният до този момент срок запазва действието си. След отпадане на обстоятелството, предизвикало спирането, давностният срок продължава да тече и се събира с този срок, който е изтекъл до настъпването му. Прекъсване на давностния срок е такъв юридически факт, с настъпването на който се обезличава юридически периодът от време от възникването на правото на иск до осъществяването на самия факт и започва да тече нов давностен срок. Правилата за спиране и прекъсване на давностния срок са дадени в разпоредбата на чл. 141 от ДПК, в сила до 31.12.2005 г., съответно в чл. 172 от ДОПК, считано от 01.01.2006 г.

В случая не се спори, че началото на давностния срок по чл. 140 от ДПК /отм./ по отношение на вземането по издадения на 01.12.2003 г. изпълнителен лист, е 01.01.2002 г., като същият изтича на 01.01.2007 г. Освен влизане в сила на акт за установяване на публичното вземане друга хипотеза за прекъсване на давността в ДПК /отм./ не е предвидена. Единственото действие, предприето от органа по принудително изпълнение след 01.01.2002 г., е образуването на изп. дело с постъпването на изпълнителния лист в териториалното подразделение на закритата понастоящем АДВ. Това е станало на 12.12.2003 г. Към цитираната дата в сила е разпоредбата на чл. 140, ал.1, т. 7 ДПК /отм./, която предвижда, че давността спира с предприемането на действия по принудително изпълнение, каквото според ответника представлява изпращането на изпълнителния лист за събиране в РД С. на АДВ. Дори да се приеме, че образуването на и д 20766/ 2003 г. съставлява действие по принудителното изпълнение по смисъла на чл.140, ал. 1 т. 7 ДПК /отм./, то същото е довело до спиране на давността за периода на това действие - един ден.

В § 5, ал. 3 от ПЗР на ДОПК е предвидено, че разпоредбите на този кодекс се прилагат от органите на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания, и за процесуалните действия по незавършените административни и изпълнителни производства към датата на влизането му в сила. Към момента, в който изтича 5 годишният давностен срок, в сила е ДОПК, според чл. 171 от който продължителността му съвпада с тази по чл. 140 от ДПК /отм./, но са предвидени различия в основанията за спиране и

прекъсване на давността. Според чл. 172, ал. 2, предл. 2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемането на действие по принудително изпълнение. Такова не се твърди и не се установява по делото.

Относно вземането по втория изпълнителен лист.

Началото на давностния срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК е 01.01.2006 г. Той би изтекъл на 01.01.2010г., ако преди това не са предприети действия, обуславящи извод за спирането или прекъсването му. Ответникът твърди, че с изпращането на изпълнителния лист за събиране в РД С. на АДВ на 08.02.2006 г. настъпва прекъсване на давността съобразно чл. 172, ал. 2, пр. 2 от ДОПК. Дори да се приеме, че цитираното действие попада в хипотезата на цитираната норма, то на 09.02.2006 г. е започнал да тече нов 5 годишен давностен срок, изтекъл на 09.02.2011 г. Неправилно е становището на решаващия орган, че по отношение на двете вземания би следвало да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Институтът на абсолютната давност законодателят е предвидил както от съображения за правна сигурност, така и за да се мотивира администрацията към своевременно приключване на производствата по установяване и събиране на публичните държавни вземания. Разпоредбата предвижда, че независимо от спирането или прекъсването на давността, принудителното изпълнение на публичното вземане се изключва, ако е изтекъл 10 годишен давностен срок. От логическото и систематическото тълкуване на тази норма следва изводът, че ответникът би имал основание да я приложи само ако установеният 10-годишен давностен срок изтичаше по време на новия петгодишен давностен срок, обсъден по - горе. Неоснователно ответникът се позовава на Постановление № 3/ 18.11.1980 г. по гр. дело № 3/ 80 г. на Пленума на ВС на РБ, касаещи приложението на ГПК /отм./ Процесуалните норми на ДПК /отм./ и ДОПК са специални по отношение на общото гражданско законодателство и съдържат изчерпателна уредба на института.

Изтичането на погасителната давност е основание и за погасяване на публичните вземания по аргумент от чл. 168, т. 3 от ДОПК, както и за отписването им - чл. 173 ДОПК, каквото е поискано от Г.. Погасяването на публичното вземане представлява и основание за прекратяване на принудителното производство съгласно чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

По изложените съображения за незаконосъобразност на Решение № ПИ 57/ 11.04.2011 г. на директора на ТД на Н. С. и потвърдения с него отказ да бъдат отписани публичните вземания по решението от 03.10.2001 г. по гр. дело № 523/ 2001 г. на САС и по гр. дело № 33/ 1999 г. на СГС; както и по гр. дело № 5403/ 2004 г. на СРС, обективиран в писмо изх. № 20766/2003/000003/ 25.03.2011 г. следва да се отмени, а преписката – да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по искането на Г. вх. № 20766/2003/000002/ 22.02.2011г. в изпълнение на указанията, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора и при направеното искане за това на жалбоподателката се следват разноските, направени в производството - заплатената държавна такса /10 лв/. По делото е приложено пълномощно от Г. в полза на адв. К. от

16.02.2011 г., но липсват данни за договорено и заплатено възнаграждение за процесуално представителство. На л.25 от делото е налице пълномощно, дадено от адв. К. на адв. Д, във връзка с което също отсъстват данни за заплащане на възнаграждение. Размерът на доказаните по делото разноски възлиза на 10 лв. Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата М. Р. Г. решение № ПИ 57/ 11.04.2011 г. на директора на ТД на Н. С. и потвърдения с него отказ да бъдат отписани публичните вземания по решение от 03.10.2001 г. по гр. дело № 523/ 2001 г. на САС и по гр. дело № 33/ 1999 г. на СГС; както и по гр. дело № 5403/ 2004 г. на СРС, обективиран в писмо изх. № 20766/2003/000003/ 25.03.2011 г.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне по искането на Г. вх. № 20766/2003/000002/ 22.02.2011 г. в изпълнение на указанията, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Н. С. да възстанови от бюджета на органа в полза на М. Р. Г. сумата 10 /десет/ лева разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: